
Vécsei Rita Andrea

TACHELES

Ezerkilencszázkilencben megnyílt
egy áruház. Selymek, tafoták,
keménykalap, csontnyelű esernyő.
Egy lány gyöngyös ridikült keres,
bézs legyen vagy fekete, izzad a kézfeje,
hátrasöpri a kontyából szabadult tincseket.

A graffitik előtt sokáig ácsorog,
teleobjektívvel is csinál néhány fotót.
A hűgyszagot észre sem veszi.
Megkérdez egy-két squattert, hogy
nem zavarja-e, ha fényképezi. Zavarja.
A csavart korlát fönről egész jó lett.

Ahol a szép, barna hölgyre segítették
a teveszőr kabátot – a csincsillabunda nem
volt kedvére való –, rozsdás vasló patája alatt
összegyűlt vízben cigarettacsikkek áznak, mint
csata után a pinceszintek. És mi volt a *tachlit*
a padlással: foglyok és zárt, ferde tetőablaksor.

Félház Jaipur és Patyomkin után, gallery
a hátsó udvaron, szórópisztolyomok.
Kamionkanapén, vaslegyező lamelláknak
dőlve ülök, vázában művirág. A pasi rám nevet,
néztek be hozzá, karja pont olyan színes,
mint nemezből gyúrt péniszsobrai.

BERLIN,

Alexanderplatz, és fölötte az ég, koronás
medve, Checkpoint Charlie, Käthe Kollwitz
persze, lángol az arcod, látni fogod, nemhogy
látni, közöttük élsz majd színesen, mert
fakóra rózsaszínt fest a lendület, felnéznek